

ibid. quod si aliquis Confessarius eligitur pro supplemento, bene potest confirmari per aliud triennium post tempus supplementi. quia prohibitio de non eligendo Confessario ultra triennium, prout odiosa, strictè accipienda est de electione ordinaria, non extra-ordinaria.

Advertit etiam *de Alex.* Q. 4. in fine, quod Episcopi in ali- quibus locis ratione deficien- tiae Confessorum idoneorum, si- nunt ipsos durare ultra triennium.

Advertit idem *de Alexand.* cum *Bordon.* q. 5. quod aliquando Moniales possunt recusare Confessarium ab Episcopo deputatum, ex justa causa, nempe si Confessarius sit inimicus propinquorum aliquarum Monialium, vel si sit nimis rigidus, etc.

Not. 3. quod prohibitum est eligi in Confessarios Monialium Vicarii Generales, Parochi, si cura notabiliter laderetur, omnes Regulares, ex pluribus Decr. S. C. apud *de Alex.* c. 6. §. 6. Qu. 6. Item Canonici Pœnitentiarii, ex alia Declar. S. C. Concilii. Sed bene posse eligi, si Episcopus aliter judicaret, sentit *de Alex.* Qu. 7.

Not. 4. quod ex Decl. S. C. apud *Alex.* Qu. 8. præcipitur Confessionalia monialium amoveri à sacristia, vel in aliis locis oc- cultis, sed collocari in exterioribus ecclesiæ. In necessitate tamen licet audire Confessiones in alio loco, modo vitetur aspectus Confessarii, et Monialis, ut advertit ibi *de Alex.*

Not. 5. stipendium Confessarii non posse excedere duos julios pro quolibet die, ut ex Decl. S. C. apud *de Alex.* Qu. 9. Sed ipse ait, hoc videri non esse in usu. Et *Diana*, ac *Scortia* dicunt, quod si Confessarius inserviat cum magna patientia, et assiduitate, possit Abbatissa aliquid amplius ei dare ultra stipendum taxatum.

Nota hinc ultimò, quod Capellani exercituum nequeunt absolu- vere milites degentes in Præsidii sine facultate Sedis Apostolicæ, aut licentia Ordinarii, ex pluribus Declar. S. C. quas refert *P. Zacharia apud Croix lib. 6. p. 2. ad n. 1518.*

DUBIUM IV.

Quid sit reservatio casuum, et quis habeat potesta- tem reservandi, et absolvendi ab iis.

578. Quid est reservatio? — 579. Qu. I. An sit licita, et valida re- servatio facta sine causa? — 580. Qu. II. An ignorantes reservationem casum Papalium ab ea excusentur? — 581. Dub. 1. An excusentur ignorantibus casus reservatos ab Episcopis? Dub. 2. Quid si casibus Episcopalibus sit annexa excommunicatio? — 582. Dub. 1. An possint reservari peccata venialia? Dub. 2. An peccata mere interna? Dub. 3. Quid si peccatum fuerit externe leve, et internè grave? — 583. An Regulares possint reservare casus: et quos? An novitiæ et familiares sint exempti à casibus reservatis? — 584. Vide que sunt apud Busemb. — 585. Quando possit sim- plex Confessarius absolvere à reservatis? Dub. 1. An si impedi-

mentum sit perpetuum, possit directè absolvere? Dub. 2. An tunc pœnitens teneatur confiteri, ut possit communicare? Remissive ad n. 265. v. Qu. I. Dub. 3. An tunc debeat manifestare etiam non reservata. Remissive ad eumd. n. 265. v. Qu. II. — 586. Quid si Superior neget facultatem absolvendi? — 587. A quo possint absolvvi peregrini? — 588. Dub. 1. Quid, si peccatum est tantum reser- vatum in loco Confessionis? — 589. Dub. 2. Quid, si est tantum reservatum in patria? Et quid, si quis discedat à patria in fraudem? Et quomodo intelligendum in *fraudem*? — 590. Dub. 3. An peregrinus possit absolvvi à censura reservata in patria? — 591. Dub. 4. An peccans in aliena Diœcesi, ubi casus est reservatus, incurrit re- servationem? Et an excommunicationem annexam? — 592. Dub. 5. An peccans in Monasterio exempto, vel in aliena Diœcesi, possit absolvvi in patria à simplici Confessario? — 593. Dub. 6. An Epis- copi possint absolvare peregrinos à casibus Papalibus occultis, et cum eis dispensare in irregularitatibus? An eamdem facultatem ha- beant Vicarii Capitulares, et alii Praælati habentes jurisdictionem quasi Episcopalem? Not. 1. An Episcopi possint tollere reservatio- nem extra Sacramentum? Not. 2. Quid, si Episcopus inciderit in cri- men reservatum? Not. 3. Quando intelligatur crimen esse occultum? An autem Episcopus possit dispensare in votis cum Peregrinis? Et in irregularitatibus etc. cum impeditis? Remissive. — 594. Dub. 7. An facultas in cap. *Liceat*, sit pro casibus tantum ante Concilium re- servatis? Dub. 8. An episcopi possint absolvare à reservatis ab aliis Episcopis? Dub. 9. An Episcopi possint hanc facultatem generaliter committere? An possint absolvare à casibus Bullæ Cœnæ? Remissive ad lib. 7. n. 81 et seq. — 595. An Superior possit aliquando absolvare à reservatis, et pro aliis mittere pœnitentem ad inferiorem? — 596. An absolutus ab habente potestatem possit à quocumque accipere abso- lutionem de reservatis? Qu. I. An si pœnitens confiteatur bona fide, vel obliviscatur reservati, validè, et licet absolvatur à simplici Con- fessario? — 597. Qu. II. An confessus Superiori, et oblitus reservati possit à quocumque absolvvi? — 598. Qu. III. An per Confe- ssionem inculpabiliter invalidam tollatur reservatio? Qu. IV. Quid si Confessio fuerit sacrilega? — 599. Qui possint absolvare à reservatis? An pœnitentiarum? An Mendicantes possint absolvare à casibus Epis- copis, vel ab Episcopis reservatis? — 600. Qu. I. Utrum in dubio an pœnitens incurrit casum reservatum, possit à quocumque ab- solvi? Qu. II. Quid si postea pœnitens cognoscat peccatum ut cer- tum? — 601. Qu. III. An qui peccavit in confidentiam licentia? Qu. IV. An licentia valeat pro peccatis etiam post illam commissis? — 602. Qu. V. An moniales subjacent reservacioni factæ ab Epis- copo? Qu. VI. An subjacent Moniales exemptæ? Qu. VII. An Episcopus quoad clausuram possit casus Monialium reservare?

578. — « RESP. I. Reservatio hæc est negotio jurisdictionis circa aliquod peccatum. Ac certum est in Ecclesia potestatem esse quædam peccata reservandi, à quibus inferiores Con- fessarii non possint absolvare, ut sic subditi melius dirigantur, et absterreant à peccatis, quorum difficultem remissionem vident: quamquam, nisi graves causæ sint, non debeat quivis, neque qui potest, quidvis facile reservare, neque difficulter.

» veniam dare absolvendi à reservatis, ne alioqui cedat in des-
» tructionem, quod debebat in ædificationem. Porro etsi quivis
» Ordinarius potestatem habeat reservandi, in Parochis tamen
» consuetudo eam abrogavit. Vide *Suar.* d. 30. sect. 5. *C. de*
» *Lugo* d. 15. sect. 6. §. 3. * (*Adverte hic Decretum S. C. Concili*
» *apud Fagnan.* in c. *Cum olim, de Præscript.* n. 24, nempe
» *quod Prælati habentes jurisdictionem quasi Episcopalem bene*
» *possunt causas reservare.*) *

379. — Quæritur hīc I. An sit valida reservatio facta sine justa causa? Communiter affirmant peccare lethaliter Superiores, si sine rationabili causa casus reservant. Vide *Holzm.* p. 181. n. 690. An autem invalidè reservent? Affirmant *P. Soto, Ledesma, Henr. etc. ap. Escob.* l. 16. n. 470, quia ex Concilio *Sess.* 14. c. 7. Episcopis datum est reservare casus, in ædificationem (ut ibi dicitur), non in destructionem. Negant tamen communius et verius *Laym.* l. 5. tr. 6. c. 12. n. 5. *Holzm.* d. n. 609. *Suar.* p. 2. d. 39. sect. 4. n. 8. *Lugo* d. 20. n. 36. *Ciera de Cas.* res. d. 1. n. 13. et *Escob.* n. 472. cum *Sylv. Fag. etc.* Ratio, quia tota jurisdictione emanat ab Episcopo, qui sicut potest Confessariis suis, etiam Parochis, non concedere facultatem absolvendi aliquem casum, ita poterit reservare; in omni autem dubio standum pro potestate Superioris, qui eam possidet. Limitant verò *Lugo* 12. 37. et *Ciera* n. 14, respectu Parochorum, si tanta sit reservatio, ut moraliter non possent suum officium exercere, tunc autem illa reservatio tantum esset nulla, quæ esset posterior et excedens.

580. — Quæritur II. An ignorantes reservationem alicujus casus, ab ea excusentur? Hīc distinguendum inter casus reservatos à Papa, et reservatos ab Episcopo. Si casus sit Papalis, commune est inter DD. (contra *Conc.* p. 575. n. 20.) ignorantes à reservatione excusari. Ita *Suar.* 3. p. d. 29. sect. 2. n. 8. *Sanch. Dec.* l. 2. c. 8. n. 3. et c. 11. n. 1. et *de Matr.* l. 9. d. 32. n. 18. *Mol.* t. 1. *de Just.* d. 92. *Laym.* c. 12. n. 2. *Vita de Jubil.* q. 11. a. 1. *Wig.* tr. 14. n. 58. *Ciera* d. 1. n. 29. *Croix* l. 6. p. 2. num. 1614. cum *Aversa*, et *Stoz.* *Tamb.* *de Cas.* res. l. 5. c. 5. num. 7. *Abelly* p. 144. n. 2. *Diana* p. 5. tr. 9. R. 17. *Pal. de Pæn.* p. 15. §. 2. n. 1. cum *Vasq. Gon. et Henr. ac Salm.* tr. 18. de *Privil.* c. 4. n. 9. cum *Trull. Vidal. Moya. Caj. Durant. Hurt. Gran. etc. ap. Croix* n. 1614. cum *Aversa, Gob. etc.* et probabilem putant *Lugo* d. 20. num. 11. et *Mazzotta* t. 3. p. 455. cum *Bon. Fag. Quarti, etc.* Ratio, quia casus Papales principaliter reservantur propter censuram, à qua certè excusat ignorantia, juxta dicenda l. 7. n. 43. utque patet ex cap. 2. *de Constit.* in 6. ubi dicitur: « Ut animarum periculis obvietur, sententiis per statuta quorundamque Ordinariorum prælati ligari nolumus ignorantes, dummodo tamen eorum ignorantia crassa non fuerit, aut supina. » Et licet in casibus Papalibus non reservetur tantum censura, sed etiam peccatum, ut verius et communius docent *Sanch.* d. n. 5. et *Suar.* l. c. n. 8. cum

D. Thoma, Palud. Gabr. Major. Nao. etc. contra Caj. Durand. et Trull.; nam aliás hæreticus qui bona fide confiteretur suum peccatum cuicunque Confessario, maneret ab eo absolutus, nec teneretur postea illud Superiori confiteri, quod non videtur probabile; attamen, quia in casibus Papæ reservatis immediatè reservatur censura (cum in Bullis dicatur, sub pena excommunicationis nobis reservata), et mediæ peccatum quod est censura ligatum, ideo cum peccatum sit indivisibile à censura, reservata censura, etiam peccatum manet reservatum; contra verò, cum censura sit medium quo reservatur peccatum, sublatò medio, id est censura, non remanet reservatum peccatum. Si autem aliquis sciens censuram, ignorabat esse reservatam, *Bon.* et *alii ap. Mazzotta* l. c. excusant eum à reservatione, sed melius dicit *Mazz.* cum *Quarti*, non excusari, quia is jam consentit in pœnam censuræ, adeoque implicitè in ejus reservationem, et in omnes alios effectus ejusdem, licet ignoratos.

Diximus, quòd casus Papales ut plurimùm reservantur cum censura, sed excipiendi sunt duo casus, qui sunt Pontifici reservati sine censura. Casus 1. est, si quis falsò accusat Sacerdotem innoxium de sollicitatione apud Judices ecclesiasticos, sive per seipsum, sive procurando ut per alios calumnia inferatur; ita ex *Constitut. Benedicti XIV.*, quæ incipit *Sacramentum*. Casus 2. est (ut fert Auctor libri, cui titulus, *Instruzione per li Novelli Confessori* p. 2. c. 15. n. 306.) si quis accipiat dona à Regularibus utriusque sexus, nisi priùs totum restituerit, si dona valeant pluris decem scuterum Romanorum, vel, si valeant minoris, saltem partem ad arbitrium Pœnitentiarii. An autem ab his duobus casibus incurrendis excusat ignorantia? vide mox dicenda n. sequenti. Præterea excipiunt *Sanch. de Matr.* d. n. 18. et *Cominch.* d. 8. n. 82. casum simoniacè promoti vel promoventis ad Ordines, ex *Bulla Sixti V.* De hoc tamen casu loquens *Sanch.* l. c. dicit illud non incurri ab ignorantie, quia hæc reservatio fuit imposta in meram pœnam delinquentium; sed melius dicendum cum *Palao* l. c. non incurri, quia in *Extrao. de Simon.* huic criminis postea imposta est excommunicatio Papalis.

581. — Sed dubitatur I. An ignorantes invincibiliter reservationem, excusent ab incurrendis casibus etiam ab Episcopis reservatis? Adsunt tres sententiæ. Prima universè affirmat, et hanc tenent *Ciera* d. 1. n. 31. item *Palud. Graff. Quintanad. etc.* ap. *Salm. tr. 18. c. 4. n. 13.* item *Reg. Mald. Bass. Coriol. etc.* ap. *Mazz.* p. 455. v. Tertio, ac probabilem putat *Lugo* D. 20. n. 11. Ratio, ut aiunt, quia reservatio habet rationem pœnæ, à qua excusat ignorantia. Hanc sententiam probabilem quoque putant *Salm.* d. c. 4. num. 13. et *Roncag.* p. 106. c. 2. q. 4. (et idem sentiunt *Elbel* p. 303. n. 346. *Gobat.* tr. 7. n. 306. et *Spor.* n. 735. cum aliis, dum inquietu ignorantem pro prima vice posse absolvi). Verum *Salm.* et *Roncaglia* diversa ratione utuntur: fatentur enim reservationem non esse meram pœnam, sed dicunt quod habet rationem pœnæ medicinalis, ut illius timore retrah-

hantur homines ab atrocioribus peccatis; at nullo modo retrahi possunt à peccando per reservationem, qui eam ignorant; unde, cessante fine adæquato reservationis in ignorantibus, cessat etiam reservatio. *Secunda sententia*, quæ parum differt à prima, et quam tenet *Joseph de Januar. de Casib. Reser. Res. 1.* et probabilem putant *Viva l. c. et Diana p. 10. tr. 14. R. 63. cum Graff. et Nao.* distinguunt, et dicit, incurri quidem reservationem factam ab Episcopo per præceptum particulare; secus verò, si facta fuerit per legem generalem, aut Statutum Synodale, prout sunt casus reservati qui adnotantur in Tabella. *Ratio*, quia in primo casu reservatio habet rationem medicinæ, et directè respicit Confessarios; in secundo autem casu, cùm reservatio fiat in statuto, habet rationem pœnæ, et directè respicit pœnitentes. *Tertia* verò sententia communior, cui subscribo, universè negat posse absolviri ignorantes reservationem, et hanc tenent *Sanch. de Matr. l. 9. d. 32. n. 18. Pal. tr. 2. d. 1. p. 19. n. 8. Holzm. p. 180. n. 687. Wigandt tr. 14. n. 58. Tamb. de Cas. res. c. 1. n. 2. Ant. p. 527. q. 1. Concina p. 563. ex n. 2. Viva q. 9. a. 3. n. 2. et Croix n. 1608. cum aliis communissimè.* Ratio, quia reservatio non est quidem pœna respiciens pœnitentes, sed restrictio jurisdictionis respiciens Confessarios, et de hoc non videtur dubitandum; nam Tridentinum Sess. 14. c. 7. ad ostendendum quòd *Sacerdotes nihil possint in casibus reservatis* (ut ibi in fine declarat), hæc verba præmittit: « Nullius momenti » absolutionem eam esse debere, quam Sacerdos in eum profert, » in quem ordinariam, aut subdelegatam (nota) non habet » jurisdictionem. Magnopere vero ad christiani populi discipli- » nam pertinere, SS. Patribus nostris visum est, ut atrociora » quedam crimina non à quibusvis, sed à summis duntaxat » Sacerdotibus absolverentur. » Ideo igitur nihil possunt Sacer- » dotes in reservatis, quia carent jurisdictione super illis, cùm Episcopi ob publicum bonum quorundam graviorum criminum judicium sibi reservent. Patet ergo, quòd reservatio directè respicit Confessarios, non pœnitentes. Nec obstat dicere, quòd licet reservatio respiciat Confessarios, eorumque limitet jurisdictionem, finis tamen reservationis directè respicit pœnitentes, cùm tantum ad pœnitentium remedium reservatio instituta sit, ut nimirum à culpis atrocioribus retrahantur: unde, cessante fine adæquato reservationis in eam ignorantibus, cessat etiam reservatio. Nam respondetur, quòd finis reservationis non est tantum, ut fideles à culpis gravioribus absterreantur, sed etiam (prout rectè dicit *Fagnan. in c. Omnis. de Pœn. n. 90. cum aliis*) ut recipient à Superioribus pœnitentias, et monita, ac remedia opportuniora, quæ nonnisi à prudentioribus applicari expedit; ergo, cùm in ignorantibus non cesseret adæquale finis reservationis, reservatio non cessat.

Dubitatur 2. An ignorantes excusat à casu reservato ab Episcopo, si casui est annexa excommunicatione? Certum est, quòd ignorantia excusat ab excommunicatione; dubium est, an tunc

excusat etiam à reservatione casū? *Prima sententia* affirmat, et hanc tenent *Wigandi tract. 14. num. 58. Ciera d. 1. num. 31. et Fagund. Bonac. Quarti, Aversa, et Jan. apud Mazz. t. 3. p. 455. v. Secundo.* Ratio, quia cùm adnectitur casui excommunicatione, reservatio fit indivisibilis; unde qui non incurrit excommunicationem, nec etiam incurrit peccati reservationem. *Secunda* verior sententia negat, et hanc tenent *Tamb. de Cas. res. c. 5. num. 7. Suar. de Pœn. d. 29. sect. 2. n. 11. Laym. l. 1. tr. 5. p. 2. c. 6. n. 10. Croix l. 6. p. 2. n. 1614. cum Staz. et Mazzotta l. c. cum Merrol. Bossio, et aliis.* Ratio, quia in hoc differunt casus Papales ab Episcopalibus, in Papalibus enim (ut diximus) principaliter, et indivisibiliter reservatur censura; in Episcopalibus verò principaliter, et per se reservatur casus, eique adnectitur censura, ad hoc, ut peccantes fortius ligentur, et per duplum reservationem à peccando absterreantur; et ideo in Tabella casum reservatorum ab Episcopis sic illi adnotantur: « Casus reservati, quibus est annexa excomunicatio. »

« 1. Cùm non sit obligatio confitendi venialia, ea frustra reservantur, etsi fortasse possint, saltem à Papa; ideoque sola mortalia, eaque nonnisi externa graviora, opere consummata, prudenter reservantur. » (*Hinc incestus, vel sodomia extra vas, non reservatur; vide Mazzotta t. 3. pag. 592. n. 9 et pag. 549.*) Insuper peccata reservata debent esse perfecta in sua specie: unde sodomia imperfecta, v. gr. maris cum fœmina, non intelligitur reservata, ut *Tournely tom. 3. p. 501. vers. Etsi, cum Azor. Sylvio, Conc. etc. ex D. Thoma 2. 2. q. 154. art. 1. ubi ad sodomiam requirit accessum ad indebitum sexum*) *

582. — Hic dubitatur, 1. an possint reservari peccata venialia? Negat *Vasq. ap. Croix n. 1604.* Sed communissimè affirman *Holzm. pag. 182. n. 692. Conc. p. 559. n. 2. Ciera n. 63. et Croix L. c. cum Suar. Lugo, Cōnc. Fill. Dic. et Aversa.* Ratio, quia licet non sit obligatio confitendi venialia, tamen ipsa non possunt remitti per Sacramentum Pœnitentiæ, nisi ex vi jurisdictionis dependentis ab Ecclesia, quæ bene potest negare vel limitare.

Dubitatur 2. an possint reservari peccata merè interna? Videatur negandum, cùm peccata interna, utpote occulta, non subjiciantur judicio Ecclesiæ, quæ non judicat de occultis. Sed communiter et rectè affirmant *Elbel n. 342. Viva quest. 9. a. 2. n. 1. Antoine p. 527. q. 1. et Croix num. 1605. cum Suar. Vasq. Bon. Soto, Sylvio etc.* Ratio, quia omnia peccata etiam interna absolvuntur vi jurisdictionis, quæ ab Ecclesia (cuius est dare jurisdictionem) bene potest restringi. Unde Ecclesia, reservando peccata interna, non judicat de illis, sed de absolutione ab illis; quæ est actus externus. Advertit tamen *Tamburr. de Casib. res. 1. 5. c. 4. n. 12.* Ecclesiam nunquam consuevit hujusmodi peccata interna reservare.

Dubitatur 3. An cadat sub reservationem peccatum externè leve, si internè sit grave? Affirmat *Turrianus in Select. Disp.*

p. 3. D. 31. dub. 71. Sed alii verius et communiter negant, ut Lugo d. 20. n. 15. Suar. tr. 4. de Relig. l. 2. c. 18. n. 12. ac Ciera. D. 1. num. 69. cum Granad. Bon. Hering. Sanch. et aliis. Ratio, quia, licet actus externus imbibat totam malitiam actus interni, et totam mereatur pœnam æternam, tamen quoad reservationem, diversa currit ratio, quia superiores non intendunt reservare peccata, nisi graviter exteriū consummata, cùm non soleant reservare interna.

383. — « Unde Clemens VIII statuit, ut Prælati Religionum, si quidem velint, undecim tantum casus reservare possint, nec plures sine consensu Capituli generalis pro tota Religione, vel Capituli provincialis pro Provincia. Quod tamen de culpa tantum, et non censuris intelligendum est; potest enim Prælatus aliquid præcipere sub excommunicatione sibi reservata. * (Sed communius et probabilius negant DD. posse prælatos imponere censuras super aliquem casum; ita Lugo d. 20. n. 47. Sanch. l. 6. c. 1. n. 15 et Holzm. p. 181. n. 688. cum Diana, quia hoc esset indirecte velle reservare, et eludere prohibitionem Clementis. Et de hoc Cont. Tourn. t. 6. p. 2. pag. 125. profert Decretum S. C. Episcop. sub 7 julii 1717.) *

« Casus autem Clementis sunt sequentes : 1. Apostasia à Religione, etiam retento habitu. 2. Nocturna, ac furtiva è Monasterio egressio. 3. Veneficia, incantationes, et sortilegia. 4. Proprietas contra votum paupertatis, quæ sit peccatum mortale. 5. Furtum mortale de rebus Monasterii. 6. Lapsus carnis voluntarius opere consummatus. 7. Juramentum falsum in iudicio legitimo. 8. Procuratio, consilium, vel auxilium ad abortum fœtus animati, etiam effectu non secuto. 9. Occiso, vel vulneratio, seu gravis percussio cuiuscumque personæ. 10. Falsificatio manū, vel sigilli officialium Monasterii. 11. Malitiosum impedimentum, retardatio, aut apertio litterarum à Superioribus ad inferiores, vel contra. »

Hic notandum, quòd Religiosi exempti non subjacent reservationi Episcopi, nec eorum Novitii : Mazzotta t. 3. p. 458. q. 5. Neque ipsorum familiares, ut habetur ex Bulla Clementis VIII. « Superna, modo (ut ibi dicitur) inibi sint quasi de familia, et continui commensales. » Id extendit Bordon. ad Alumnos Monasteriorum. Si verò Novitus inciderit in casum reservatum ante ingressum, non poterit quidem absolvī à quolibet Confessario seculari, sed poterit à Confessario Religionis, ob privilegium Religioni concessum ; Mazz. l. c. cum Sanchez, Tamb. et aliis.

384. — « 2. Is, qui confitetur reservatum, mittendus est ad superiorē (suadebit tamen caritas, imò aliquando coget, ut ipse Confessarius tacita persona, et casu, à superiorē veniam petat absolvendi.) * (Ordinariè tamen loquendo, consultum est, ut Confessarius à subeundo tali onere se abstineat, ut Tamb. in Meth. Conf. c. 9. §. 4.) * Quod si superior adiri non possit, et sit causa urgens, verbi gratia, timor infamiae, vel scandali, ex omissione confessionis, vel communionis, tunc potest inferior

* absolvere à reservatis, cum onere, ut pœnitens se postea superiori sistat. * (Vide de Censur. lib. 7. n. 91.) Quod etiam verum est, quamvis casus censuram reservatam annexam habeat. * (Imò hoc est certum ex c. De cætero, et c. Ea noscitur, de Sent. excom. Vid. lib. 7. n. 86.) * Porro eo casu peccata non reservata tantum confiteri sufficere putant probabiliter Sotus, Corduba, et Gabr. Anton. Palaus, Dian. 2. tract. 4. res. 104. et Lugo d. 14. de Euchar. n. 86. non improbat S. Th. tamen Suarez, et alii commun. docent omnia esse confitenda, quod tutius est. »

385. — Quando igitur adest impedimentum, et urget gravis causa confitendi, quivis Confessarius potest indirectè absolvere à casibus reservatis ab Episcopo (et etiam à reservatis à Papa, si Episcopus non possit adiri, ut diximus n. 563. dub. 2.) Ita communiceret Laym. c. 12. n. 10. Suar. d. 31. sect. 3. nu. 3. Pal. p. 15. Conc. p. 558. n. 10. Wigandt tr. 14. nu. 76. Viva q. 9. art. 2. nu. 9. Elbel. nu. 372. Bon. par. 5. §. 3. n. 5 et Ciera n. 74. Salm. c. 14. n. 74. cum Coninck. Rodr. Henr. etc. Et hoc etiamsi peccatum sit reservatum cum excommunicatione, ut dicunt Suar. d. 31. sect. 2. Fill. nu. 303. Salm. nu. 75. Ciera l. c. cum Lugo, et Bon. ibid. cum Vasq. Cano, et Led. (contra Nao. Sa. etc.) Vid. dicta n. 265. Qu. 3.

Diximus 1. si adsit gravis causa, nempe si nequeat adiri superior sine scando, aut nota infamiae (ut aiunt Conc. et Wigandt), vel sine magna difficultate; putà si habens facultatem longè distet (ut dicunt Laym. Elbel, et Bon.) ; et ex alia parte urgeat necessitas communicandi, vel implendi præceptum annuae Confessionis, aut ne diu pœnitens maneat in peccato mortali; ut dicunt communiceret omnes præfati AA.

Diximus 2. indirectè, unde (juxta sententiam probabiliorem, allatam n. 265. Qu. 1.) tenetur pœnitens Confessario non habenti facultatem in reservata, confiteri alia mortalia non reservata, ut directè ab his absolvatur, et indirectè à reservatis, ac deinde tenetur, cessante impedimento, reservata confiteri Confessario habenti potestatem, juxta dicenda in dub. seq. et de Cens. l. 7. n. 91. Et sic pariter, si non habeat aliud mortale non reservatum, et dubitet de contritione, urgente præcepto Confessionis, tenetur confiteri saltem aliquod veniale, vel mortale aliàs confessum. Vide dicta d. n. 265.

Dubitatur 1. An si impedimentum adeundi superiore sit perpetuum, possit tunc inferior directè absolvere peccatum reservatum sine censura, ita ut pœnitens deobligetur in posterum ab adeundo superiore, si postea cessabit impedimentum? Affirmant Sanch. Dec. lib. 2. c. 13. n. 50 et Salm. de Censur. c. 2. num. 46. quia (ut dicunt) nullo jure cavetur adesse onus se præsentandi ad superiore pro peccatis sine censura reservatis, quæ supponuntur eo casu directè absoluta. Sed verius docent Suar. d. 30. sect. 3. n. 8. Laym. c. 12. nu. 10 et Ciera n. 164. cum communī, quòd extra articulum mortis nullus inferior Sacerdos

potest directè absolvere à reservatis : « Extra quem articulum (dicit Trid. sess. 14. cap. 7.) Sacerdotes nihil posse in casibus » reservatis. » Hoc vero procedit in casibus Episcopalibus ; nam in Pontificis regula juris est (ut bene ait Suar. l. c.) quod quoties non patet aditus ad Pontificem, potest poenitens directè absolvī ab Episcopo, vel cùmetiam adsit impedimentum adeundi Episcopum à quolibet Confessario, cum onere in posterū se presentandi ad Pontificem, quando poterit, si impedimentum non est perpetuum ; nam si est perpetuum, omnino liberatur, juxta dicenda lib. 7. num. 88. De absolutione autem horum casuum Papalium pro eis qui sunt impediti Pontificem adire, vide alia dicenda de Cens. lib. 7. ex n. 84.

Dubitatur 2. Utrum habens peccatum reservatum, si desit Confessarius qui habeat facultatem, teneatur confiteri apud inferiorem, urgente necessitate communicandi ? Quamvis negativa sententia non sit improbabilis, communior tamen et probabilior est affirmativa, quia ante Communionem fieri debet Confessio, saltem formaliter integra, quando materialiter fieri nequit. Vide dicta n. 265. Quæst. 1.

Dubitatur 3. Utrum hujusmodi poenitens volens confiteri apud inferiorem, tenetur tunc manifestare tam mortalia reservata, quam non reservata ? Vide ibid. Qu. II. ubi diximus probabilem esse sententiam negativam, nisi manifestatio reservatorum sit necessaria, ut Confessarius possit rectè judicare de dispositione poenitentis, et opportuna remedia præscribere. Unde si Confessarius interroget, tenetur omnino Pœnitentem etiam reservata manifestare, nam (ut bene ait Lugo d. 16. n. 123.) esto poenitens per se aliquando non teneatur aliqua manifestare, debet tamen ea patetfacere, si interroget Confessarius, qui jus habet agnoscendi statum ejus conscientiae, tam uti Judex, ut rectè possit judicare de dispositione, quam uti Medicus, ut remedia salutaria queat applicare. Et huic videtur collimare id quod docet D. Th. Suppl. 3. p. q. 9. ar. 2. ad 4. ubi ait « Etiamsi Sacerdos non possit de omnibus absolvire, tamen tenetur pœnitens ei omnia confiteri, ut (nota) quantitatem totius culpæ agnoscat. » 586. — « 3. Si superior injustè neget facultatem absolvendi à reservato, posse ab alio Confessario etiam directè absolvī, affirmant Henr. et Dian. p. 2. t. 4. Resol. 29. esse probabile. Sed rectius negat Laym. l. 3. tr. 9. c. 13. Card. de Lugo d. 29. n. 188. * (Et hanc tenendam puto cum communi, quam tuentur Lugo d. 20. n. 148. Laym. c. 13. n. 3. Salm. c. 13. n. 62. et Ciera d. 1. n. 126. cum Suar. Soto, Alensi, Med. etc. Ratio, tum quia, ex Trid. ut supra, Sacerdotes inferiores nihil possunt in reservatis, tum quia, sicut valida est injusta reservatio, ita etiam injusta denegat facultatis). » 4. Peccant Superiores, si sine justa causa difficiles se præbeant in concedendis licentiis pro absolutione reservatorum. Quintan. t. 3. nu. 13. ex Fag. Conc. et aliis 10. Et si ex negatione timeatur grave subditum detrimentum, peccant contra

» caritatem, et justitiam. Lugo, Diana p. 6. t. 6. R. 56. » * (Unde ait Ciera D. 1. n. 109. cum Suar. ex D. Thoma, Superiorum regulariter non debere esse difficultem in concedenda facultate : ac proinde peccare, si eam neget, casu quo sciat pœnitentem nullo modo posse induci ad ipsum adeundum). * « 5. Si Superior Confessario Regularium ad hoc deputato neget facultatem absolvendi, Confessarius autem judicet debere concedi, potest is pro ista vice absolvere. Avers. q. 17. sect. 5. Lugo a. 20. sect. 4, referens sic declarasse Clemensem VIII, haberique in quarto tomo Bullarii, Bulla 26. Urbanii VIII. * (Ita etiam communiter Salm. de Pœnit. c. 13. n. 63. cum Gabr. et Vico q. 9. a. 4. n. 7. qui notat quod to, pro ista vice, intelligitur toties quoties interciderit. Et de hoc Contin. Tourn. tom. 6. p. 2. pag. 125. profert Decretum S. C. de consensu Urbanii VII.) * et Quintan. t. 3. sect. 11. dicens non esse dubium ea de re : additque ex aliis septem probabile esse, idem posse, si viro religioso, pio, docto, et prudenti, licet non ex designatis de facto, neget. Dian. p. 3. t. 3. res. 126. par. 6. tom. 6. res. 56. et par. 9. tom. 3. R. 15. ex Pellizzario (qui vult idem esse, si pœnitens ipse petat) et aliis. Imò Quint. l. c. censem probabile, quod idem fieri possit, si superior adiri nequeat, et urgeat tempus celebrationis, vel communionis, v. g. quia sine nota non potest abstinere. cum alii omnes communicent, ibid. ex Trull. et aliis sex. Denique Dian. p. 3. tr. 2. res. 26. notat ex Suar. de Relig. tom. 4. l. 2. c. 15. Regulares semel sine licentia suorum superiorum posse absolvī à reservatis, putā eos, qui adhuc, et quatenus hoc privilegium commune habent cum FF. Minoribus, quorum id esse testatur Emmanuel Rodr. tom. 1. qq. Reg. q. 62. ar. 6.

« 6. Nihilominus certum est posse aliquando superiorem justis de causis negare facultatem, et cogere subditum, ut ad se veniat. Card. de Lugo l. c. Nam si ex casu reservato grave scandalum, vel damnum communitatris timeatur, potest superior negare absolucionem, donec pœnitens per se, vel Confessarium superiori det sufficientem notitiam ad illud evitandum : alias non est satis tutus, nec dispositus ad absolutionem. Quare si Confessarius eo casu urgeat absolucionem, debet is attendere, ut pœnitens obligationi suæ satisficiat in adhibendo remedio communī malo, vel damno, si sit ejus periculum, quia, nisi hoc faciat, non potest absolvī, non ex defectu jurisdictionis, sed quia non est dispositus. Ad hoc tamen requiritur, ut et obligatio pœnitentis certa sit, et alia remedia adhiberi non possint. Suar. to. 4. de Rel. l. 8. c. 5. n. 10. »

587. — « 7. Peregrinus, quoad reservationem judicandus est juxta diœcesim, in qua versatur : in qua quæ reservata sint, discant Pastores ex Agendis, aut consuetudine. »

Quæritur igitur, an peregrinus discendens in aliam Diœcesim possit ibi absolvī à casibus reservatis ? Si peccatum in utraque Diœcesi est reservatum, commune est apud omnes non posse

absolvi à quolibet Confessario; ita communiter *Suar. D. 30. sect. 1. n. 6. Nao. Man. c. 17. n. 261. Lugo D. 20. n. 69. Bon. D. 5. q. 7. par. 5. §. 2. n. 9.* et alii passim. Posse verò absolvī à Confessario habente facultatem in reservata, dicunt *Suar. Bon. et Lugo l. c. et P. Milante in prop. 12. damn. ab Alex. VII, p. 102. ac Viva qu. 9. a. 3. n. 5. in fine*, cum communiori, quia (ut ait *Suar.*) talis penitens judicandus est quoad Confessionem tanquam incola illius Diœcesis.

588. — Sed dubitatur 1. An possit absolvī à simplici Confessario peregrinus habens peccatum quod est reservatum in illa Diœcesi, sed non in patria? *Prima sententia* affirmat, quam tenent *Fagund. et Sotz apud Croix n. 1631. ac Sotus apud Viva q. 9. art. 4. n. 4. v.* Evidem (qui probabilem putat), et alii ap. *Suar. D. 30. sect. 1. n. 6. Ratio*, quia peregrinus debet judicari juxta leges superioris sui, cuius tacito consensu Confessarius loci eum absolvit. *Secunda* verò sententia negat, et hanc tenent *Suar. l. c. Lugo D. 20. n. 72. Bon. part. 5. §. 2. n. 11. Concina pag. 570. n. 4. Wig. tr. 14. n. 58. Ciera D. 1. n. 61. et Salm. c. 13. num. 26. cum Villal. Dian. Aversa, et Dicast.* ac probabilem etiam putat *Viva l. c. Ratio*, tum quia peregrinus debet se conformare legibus loci, in quo se subiicit judicio sacramentali; tum quia, sicut talis penitens sentit commodum, ut possit à quolibet Confessario absolvī de peccatis reservatis tantum in sua patria, prout dicimus in dubio sequenti; ita debet sentire in commodum, ut non possit absolvī à peccatis reservatis in loco Confessionis. Et sic resolvit *S. C. Episc. 17 Novemb. 1616, apud Pitton. de Confess. n. 620.* Hæc sententia est quidem communior, et longè probabilior, quia peregrini, stante hodierna consuetudine (ut mox infra dicetur), nempe quod absolvuntur ubique à quocumque Confessario approbato, hodie non amplius absolvuntur ex voluntate suorum Episcoporum, sed ex voluntate Ecclesiæ, quæ talem consuetudinem approbando tribuit facultatem, ut habeantur ipsi tanquam incola loci ubi confitentur, cum autem reservatio (ut probavimus n. 581.) respiciat Confessarios, non penitentes, Confessarius loci nequit absolvere eos à peccato, in quo sibi limitata est jurisdictio a suo Ordinario.

589. — Dubitatur 2. An possit absolvī peregrinus irreitus peccato, quod est tantum in sua patria reservatum? *Prima sententia* negat, et hanc tenent auctor *de offic. Confess. ap. Croix lib. 1. c. 1. art. 2. quest. 18. item Vega, Comitol. Nunnus et Megala apud Dian. part. 3. tr. 4. R. 103. et Soto, Fag. Graff. etc. ap. Salm. c. 13. n. 22. Ratio*, quia cum peregrinus absolvatur ex licentia sui Episcopi, non videtur credibile quod Episcopus, qui in sua Diœcesi casum reservat, non reservet etiam extra. *Secunda* verò sententia communissima et verior affirmit, eamque tenent *Lugo D. 20. n. 71. Suar. D. 20. sect. 1. n. 4. cum Cajet. S. Antonin. et Palud. Concina pag. 570. n. 4. Roncag. p. 106. quest. 1. R. 2. Mazzotta to. 3. pag. 479. Croix n. 1631. Cabassut. lib. 3. c. 12. n. 1. cum Vasq. Bonac. ac*

Salm. c. 13. n. 24. cum Praepos. Gabr. Henr. etc. Ratio, quia sic habet universalis consuetudo, ut peregrini quoad Confessionem reputentur uti incolæ loci ubi versantur. Hæcque consuetudo approbata est consensu Prælatorum, et maximè Eugenii IV, qui (uti ferunt *Lugo*, et *Salm. ll. cc.*) approbavit, quod ii, qui in alieno Episcopatu bona fide versantur, se gerant in ordine ad Confessionem sicut incola illius loci. Valde autem rationabilis est talis consuetudo, alias Confessarii vix possent ullum peregrinum absolvere, cum sæpissimè accidat, quod neque penitentes, neque Confessarii sciant casus in aliena Diœcesi reservatos.

Idque confirmatur ex Bulla, *Superna Clementis X*, edita 21 Junii 1670 (relata in extensum apud *Croix lib. 7. p. 2. n. 1502.*) in qua sic dicitur: « Posse autem regularem Confessarium in Diœcesi, in qua est approbatus, confluentes ex alia Diœcesi à peccatis in ipsa reservatis, non autem in illa, ubi idem Confessarius est approbatus, absolvere; nisi eosdem penitentes noverit in fraudem reservationis ad alienam Diœcesim pro absolitione obtainenda migrasse. » Quæ limitatio valet non solum pro Confessariis regularibus: sed etiam (imo tantò magis) pro secularibus, ut recte dicunt *Croix n. 1631. Viva quest. 9. num. 3. art. 4. et Ronc. p. 106. quest. 1. R. 2. ex Declaratione S. C. apud Dianam.*

Quomodo autem intelligendum illud in fraudem reservationis, multum DD. discrepant. *P. Conc. p. 570. n. 4.* dicit intelligi, si non fiat bona fide; et in hoc revera convenient omnes, sed sic non explicatur ubi consistat fraus, quod est punctum difficultatis. Alii verò, ut *P. Mazzotta tom. 3. pag. 470. in fine, cum Tamb. et aliis*, explicant to in fraudem, si casus deductus sit ad forum contentiosum, secus si occultus; sed hæc explicatio non videtur congrua, cum Pontifex non loquatur de foro externo, sed tantum de sacramentali. Alii, ut *P. Milante in prop. 12 damnat. ab Alexander. VII p. 102.* (cui consentit *Wigandt tr. 14. n. 60.*) sic explicat: « Tunc enim dicitur penitens in fraudem reservationis alio migrare, quando peccavit in confidentiam absolusionis obtinendæ, ubi peccatum reservatum non erat. Si verò postquam crimen commisit, ut facilius absolvatur, alio divertit, non censetur per fraudem operari, quia nullo intercedente dolo, sed causa majoris facilitatis à sua Diœcesi abscedit: non secus ac si accederet ad aliam Diœcesim, in qua idem crimen foret reservatum, sed plures adessent penitentiarii à quibus possit absolvī. » Et ita sentit etiam *Palaus tr. 3. d. 1. p. 24. §. 5. numer. 4. cum Basil. de Leone* (quibus adhærent *Salm. de Leg. c. 3. n. 63. in fine*), dum dicit habentem casus reservatos posse peregrinari ea intentione, ut alii confiteatur. Sed huic explicationi, nempe quod illud in fraudem intelligatur de peccato in confidentiam, neque acquiescere valeo, cum Pontifex prohibeat absolvī, non qui peccant in fraudem, sed qui in fraudem migrant ad alienam Diœcesim. Alii, ut *Passerin. tom. 1. q. 187. art. 1. nu. 562. et*

Auctor libri (*Intruz. per li Novel. Confess. part. 2. cap. 22. n. 503.*) et *Campione p. 63. num. 18.* dicunt pœnitentem tunc migrare in fraudem, si ad solum finem obtinendi absolutionem aliò discedat, sine alio rationabili motivo. Alii tandem probabilius, ut *Lugo d. 20. n. 70. cum Fagundez, Ronc. p. 106. quæst. 1. R. 2. et Viva quæst. 9. art. 3. n. 4. cum Portel.* explicant to *in fraudem*, quando quis alienam petit Dioecesim ob principalem finem obtinendi absolutionem, vitandique judicium proprii Pastoris. Ratio, quia *fraus* dicitur intervenire, ubi lex redditur *elusoria*, ut ait *Barbosa, Axiomate 102. numer. 4.* Eluderetur autem hæc reservationis lex, si pœnitens aliò migraret ex principali motivo petendi absolutionem. Unde bene ipse absolvi poterit, si abscesserit ad aliquam Dioecesim ob aliquem honestum finem, putâ negotii agendi, vel Indulgentiae lucranda; vel ut confiteatur cum minori incommodo, aut citius Confessionem expediatur; vel ut Confessarium incognitum, aut prudentiore inveniat, qui melius eum dirigat, et tranquillitatí suæ conscientiae consultat, et similia. Secus (ut diximus) si ibi accederet ex principali fine, ut effugiat judicium sui superioris, vel ut facilius absolvatur. Neque tunc proderit huic pœnitenti, quod bona fide credit hoc ei non esse vetitum; nam licet tunc ipse non migraret cum fraude, revera tamen migraret in fraudem reservationis. Et hoc dicit *Roncag. pag. 106. qu. 2.* procedere, etiamsi pœnitens accederet aliquo ad Confessarium habentem facultatem absolvendi à reservatis, quia tunc etiam eadem *fraud* interveniret. Idemque ait *Mansi de casib. res. p. 1. q. 1. n. 19.* (cui adhæret *Ronc. ibid.*) de eo qui in fraudem reservationis peccatum reservatum in patria extra committeret, ad hunc finem obtinendi ibi postea absolutionem. Sed huic ego non adhæreo, quia hic non jam migraret *in fraudem reservationis pro absolutione obtainenda*, ut habetur in *Bulla Clementis* (ut supra hoc n. 589.), sed migraret aliò, ne incurreret reservationem.

590. — Dubitatur 3. An pœnitens extra Dioecesim possit absolvî à censura, quæ tantum in patria est reservata? Affirmant *Passer. t. 2. q. 187. n. 470. et alii.* Sed melius negant *Wigandt tr. 14. n. 59. et Ronc. p. 106. q. 1. R. 2.* Ratio, quia tota facultas simplicis Confessarii absolvendi à censuris habetur *ex c. Nuper de sent. excom. in 6.* ibi autem dicitur simplex Confessarius non posse absolvere, à censuris, quando sunt reservatæ, quapropter in censuris reservatis Confessarius simplex nihil potest.

591. — Dubitatur 4. An peregrinus peccando in alia Dioecesi, ubi casus ille est reservatus, incurrit reservationem, et nequeat ibi absolvî nisi à facultatem habente? Prima sententia negat; et hanc tenent *Pelliz. Diana, et alii ap. Mazzotta p. 457.* qui probabilem putat; quia peregrini (ut asserit ex *Sanchez, Azor. Con. etc.*) non tenentur legibus loci, in quo versantur, nisi ibi saltem quasi domicilium habeant. Secunda tamen sententia probabilior affirmat, quam tenent idem *Mazz. l. c. et Aversa, q. 17.*

sect. 3. Ratio, tum quia, licet peregrinus probabilius (ut diximus de *Legib. lib. 1. n. 156.*) non subjaceat legibus loci per quem transit, tamen ratione delicti illo tunc, quo peccat, fit subditus; tum quia, et fortius (ut diximus n. 588.), Confessarius, quem respicit reservatio, non potest absolvere peregrinos, nisi juxta limites jurisdictionis, quam habet à suo Ordinario.

Incurrit igitur iste peregrinus casum reservatum, non tamen incurrit excommunicationem illi annexam, ut verius dieunt *Cornick d. 13. dub. 7. n. 58. Suar. de Censur. d. 5. sect. 5. num. 8. Salm. eod. tit. c. 1. num. 117. cum Sylvest. Avila, Coor. ac Mazzotta l. c. et t. 4. pag. 263. cum Sayr.* (contra *Abbat. Graff. etc.*) idque probant ex *cap. A nobis 25. de sent. excomm. in 6.* ubi sic dicitur: « *Solos subditos comprehendunt sub excommunicatione* » lata ab Episcopo pro futuris delictis. » Ratio est, quia excommunicatione non potest ferri nisi in subditos et contumaces; peregrini autem, quamvis constituantur subditi ratione peccati, tamen, cum ante peccatum non fuerint subditi, nequeunt dici contumaces. Et hoc sive excommunicatione sit inficta per modum sententiae particularis, sive per modum statuti generalis; quia alienigenæ non subjacent his censuris, nisi contrarerint domicilium, vel quasi, in loco ubi illæ sunt latæ, ut probabilius dicunt *Salm. de Censur. c. 1. n. 116 et 117. cum Sanch. Less. Sylo. Bon. Candia, Sayr. Avila. et Coor.* (Vide dicta *l. 1. n. 156. v. Pro majori.*) Excepit *Mazzotta l. c.* excommunications quæ feruntur per statutum respiciens commune bonum territorii etc. Vide dicta *Tom. I. l. 1. numero 156.*

592. — Dubitatur 5. An peccans intra Dioecesim, sed in Monasterio exempto, incurrit casum reservatum? Prima sententia negat, et hanc tenent *Baucius, et Henrig. ap. Diana p. 10. tr. 14. R. 7.* qui probabilem censem. Ratio, quia (ut dicunt) non incurrit reservatione, quando committitur peccatum, ubi nulla est reservatione. Secunda vero sententia communior, quam amplectimur, affirmat, eamque tenent *Suar. de Censur. d. 5. sect. 4. n. 6. Con. dub. 13. eod. tit. dub. 7. n. 63. Pal. tom. 1. tr. 3. d. 1. p. 24. §. 5. n. 30. Fill. tr. 11. n. 149. Concina de Pœnit. p. 570. n. 5.* et probabilem putant *Bon. de Cens. q. 1. p. 11. num. 8.* et idem *Diana l. c. cum Bord. Salas, Pasq. Vidal, etc.* Ratio (ut dicunt) quia Monasteria Regularium, esto sint exempta quoad personas, non tamen sunt exempta quoad locum. Sed haec ratio non omnino suadet, quia (ut diximus *l. 1. n. 156. v. non tenentur.*) probabiliter hujusmodi Monasteria etiam quoad locum sunt exempta, dum *Tridentinum sess. 14. c. 5. ae Reform. in fine* appellat tam personas, quam loca exempta. Ratio mihi potior est, quia casum reservatio (ut diximus n. 581.) non jam respicit pœnitentem, sed Confessarium cui limitatur jurisdictione: unde Confessarius, qui absolutionem non ex alia impetrare potest huic pœnitenti, quam ex facultate sui Episcopi nequit illum absolvere, cum ab eodem Episcopo facultas sit ei limitata. Et ob eamdem rationem idem dicendum cum *Ronc.*

p. 106. q. 1. R. 1. Conc. l. c. Salm. c. 13. n. 26. Lugo d. 20. n. 72.
et aliis, si talis pœnitens peccatum, quod est reservatum in sua
patria, commiserit in Diœcesi, ubi reservatum non est : is
quidem non poterit in propria Diœcesi absolvî à simplici Confessario.

593. — Dubitatur 6. An Episcopi possint absolvere peregrinos in sua Diœcesi versantes à casibus papalibus, et cum eis dispensare in irregularitatibus et suspensionibus Papæ reservatis? Quoad hanc dispensationem pertinet, decisum est à Gregorio XIII (ut refert Fagn. in c. *Dilectus*, de tempore ord. n. 36. p. 375.) nihil posse Episcopum cum alienigenis, etiamsi hi fungentes officio Prætoris, aut Medici in ejus Diœcesi commorenentur. Quoad absolutionem verò casuum, commune est apud DD. quod Episcopus bene potest absolvere peregrinos à casibus Papalibus, modò sint occulti, ex facultate Tridentini in c. *Liceat* 6. sess. 24. Ita Suar. de Pœnit. de 30. sect. 2. nu. 3. et de Censur. d. 41. sect. 2. n. 12. Sanch. Dec. l. 2. c. 11. n. 8. ad 17. et de Matr. l. 3. d. 23. n. 12. Bon. de Cens. d. 1. q. 3. p. 2. n. 5. et Barbosa in Trid. l. c. nu. 43. cum. Henr. Zer. Garcia, Naldo, Duardo, Navar. Boss. Marchino, Trull. Horob. etc. Nec obstat quod Concilium hanc facultatem Episcopis concederet tantum erga delinquentes sibi subditos; nam uti rectè dicunt AA. præfati, subdit etiam dicuntur tales peregrini, qui in foro sacramentali subiiciuntur Episcopo Diœcesano. Idque refert Suar. l. c. de Censuris n. 10. declaratum fuisse à S. C. quæ respondit posse absentem à sua Diœcesi absolvî ab episcopo illius Diœcesis in qua moratur, non autem à suo; rationem reddens, quia Concilium in d. cap. *Liceat* loquitur de absolutione sacramentali in foro conscientiæ, quæ requirit præsentiam.

Eamdem autem facultatem habent Vicarii Capitulares Sede vacante, ut dicunt communiter Sanch. Dec. l. 2. c. 11. n. 13. Croix l. 7. n. 135. et Salm. de Cens. c. 2. nu. 54. cum Bon. Henr. et Avila. An autem eamdem facultatem habeant Abbates et alii Prælati habentes jurisdictionem quasi Episcopalem? Negant Concina p. 571. n. 8. Barbosa in Trid. sess. 24. c. 6. n. 7. cum Garc. Gao. Led. item Suar. in 3. p. t. 4. d. 30. sect. 2. n. 6. ex quadam Declar. S. C. ubi dictum fuit : « In hoc Decreto Trid. » non comprehenduntur habentes jurisdictionem ordinariam et « quasi Episcopalem, sed tantum Episcopi privativè quoad omnes » alios. » Ratio, quia talis facultas specialiter Episcopis est concessa, et in concessionibus strictè interpretatio facienda est. Affirmant verò Sanch. loc. cit. n. 5. et de Matr. l. 8. d. 3. n. 9. Croix l. 7. n. 141. Salm. l. c. cum Henr. et Avila, Fagnan. in cap. Accedentibus de Exces. Præl. n. 29. item Sayr. Duard. Pal. Portel. Trul. Boss. et apud Barb. loc. cit. Ratio, tum quia, (ut probat Fananus) nomine Episcoporum veniunt etiam Prælati qui habent jurisdictionem quasi Episcopalem privativè ad Episcopos; tum quia, quando concessio facta est in jure, habet rationem legis, quæ extendi debent ad omnes casus ubi eadem

ratio currit : eadem autem ratio procul dubio currit tam pro Episcopis quam pro hujusmodi Prælati, quia alias eorum subditi non haberent ad quem recurrerent pro absolutione prædictorum casum. Neque obstat, ait Sanch. Declaratio S. C. quia de ea non constat authenticè, neque illi (ut ait) necessarium standum est. An Prælati regulares hanc habeant facultatem in subditos? Affirmat Sanch. num. 13. etc. apud Barb. alleg. 39. n. 18. ob Bullam S. Piï V. Sed negat Croix l. c. cum Dicast. ex Decr. S. C. et Mendo ibid. confutat dictam Bullam.

Hic autem notandum 1. ex præfata Declaratione S. C. (contra id quod dicunt Salm. l. c. cum Suar. Sanch. Bon. etc.) decisum esse, quod Episcopi extra Sacramentum Pœnitentiæ non possunt absolvere à prædictis casibus Papalibus. Idque fert Fagn. in cap. *Dilectus*, de temp. Ord. n. 36. p. 375. declaratum fuisse etiam à Greg. XIII. Notandum 2. declaratum quoque esse à S. C. (apud Fagn. ibid. n. 34.) quod si Episcopus inciderit in aliquod crimen, de quo fit mentio in dicto c. *Liceat*, poterit deputare proprium ipsius Confessarium, esto sit extra stam Diœcesim, ad se absolvendum cum eadem facultate qua ipse posset alios sibi subditos absolvere. Notandum 3. ab eadem S. C. Concilii declaratum fuisse (apud Fagn. n. 37 et 88.) non esse tutum in conscientia qui absolveretur aut dispensaretur à proprio Episcopo in casibus, sive irregularitatibus, aut suspensionibus contractis ob crimen patratum coram duabus, vel tribus testibus, quia Tridentinum utitur termino *occultis*, quod propriè loquendo est illius quod probari non potest. Et ita etiam sentiunt Graff. Garc. et Armentar. apud Barbos. in Trid. sess. 24. c. 6. n. 25. asserentes dici occultum, quod non potest probari. Sed alii communiter dicunt illud esse occultum, quod non est notorium, et quod potest aliqua tergiversatione celari, etiamsi per aliquos testes probari possit; ita Suar. t. 4. d. 13. sect. 2. n. 2. Sanch. de Matr. l. 8. d. 34. n. 55. Bonac. de Cens. d. 1. q. 3. p. 2. n. 1. cum Avila, Reg. Azor. Contin. Tourn. tom. 2. p. 448. R. 3. cum Sayr. et 3. p. 322. in fin. Salm. de Cens. c. 2. n. 59. cum Pal. Henr. Pell. etc. item Barbos. loc. cit. n. 26. cum Mol. Comit. Fagn. Gao. Vival. Vega. Sa. Gutt. Piasec. Ugolin. Durand. Marchin. Boss. et alii innumeris ex Glossa apud Tourn. qui ait : quandoque dicitur occultum quod probari potest. Hinc docent Sanch. Tournely. Bonac. cum Avila, Azor. et Reg. ac Salm. l. c. cum Pelliz. Henr. Pal. etc. tunc crimen dici publicum, quando scitur à majori parte Oppidi, viciniæ, vel Collegii modo (ut aiunt Sanch. Salm. et Tourn.) saltem ibi sint decem personæ.

Utrum autem Episcopus possit cum peregrinis dispensare in votis? et an cum impeditis adire Pontificem, urgente necessitate possit etiam dispensare in irregularitatibus, et impedimentis Matrimonii? Vide dicta Tom. 1. lib. 1. de Leg. et lib. 3. de Voto n. 262 et n. 332. v. An autem.

594. — Dubitatur 7. An facultas à Tridentino intelligatur Episcopis concessa pro solis casibus et irregularitatibus Papæ